

so v eni sami, lepo urejeni, novi hiši, kateri pravijo v Bosni »Konak«. Urejena je praktično; zato ni treba toliko uradnikov, kakor pri nas. Uradujejo navadno nemški, vendar če dobé n. pr. hrvatski spis, odgovoré tudi hrvatski, kar je seveda le pravično. Sami uradniki so se hvalili, da ljudje redno odajajo desetino, in tudi zločinov se dogodi razmerno malo. Kraji so tako varni,

da lahko brez orožja povsodi potuješ, tudi po največjih gozdovih.

Proti večeru sva odšla s prijateljem malo v turški del mesta. Prva hiša, h kateri sva prišla, bila je kavarna, kjer se »peče kava«, kakor govoré Bošnjaki, a ne kuha kava, kakor govorimo mi. Ta kavarna je prostorna hiša, na vsako stran ima po eno sobo, kjer je malo ognjišče za kavo, okrog ob steni

Gojenci Marijaniški pred jasticami.

so nizke klopi za manj odlične goste, a za odličnejše so divani. Turška kavarna ni nikdar prazna, ker Turki pijó z neizrekljivo slastjo svojo kavo. Nekateri živé le ob kavi in ni nič čudnega, če izpije eden na dan po trideset, štirideset in pa še po več posodic, katerim rekajo oni findžáni. Res niso ti findžáni take posode, kakoršne imajo naše mamice po ljubljanskih trgih in pa po cerkvenih shodih, kjer ponujajo svoj »fajn kofè«, vendar se te ljubljene pi-

jače polagoma nabere nekaj v tolikih posodicah. Pa je še druga razlika med kavo naših mamic in bosanskega kavedžije. Kava naših bosanskih bratov je čista, fina kava, brez primesi; kava naših mamic pa menda ni vselej taka: kdo bi potem zameril, če se je toliko spije! Tudi meni je dišala, izredno dišala, dasi nisem poseben prijatelj te črne pijače. Da je ta pijača izvrstna in da jo umejo kuhati Turki bolje, nego drugi, svedoči tudi to, da gre vsako leto ne-